

CHƯƠNG 6: NGÀY 27, THÁNG CHẠP

Thờ dài, Alfred tuyên bố:

- Phiên tòa đã diễn ra một cách dễ chịu hơn là tôi lo ngại.

Họ vừa trở lại nhà sau khi dự phiên tòa điều tra tư pháp.

Ông Charlton, vị chương khế già, đã dự phiên tòa lúc này theo họ trở về lâu đài Gortston.

- Như tôi đã dự kiến - Ông nói - Phiên tòa này chỉ là một thủ tục đơn giản... Phiên sơ thẩm sẽ còn phải đợi kết quả điều tra của cảnh sát.

Bực mình, George Lee kêu lên:

- Thật là phiền... người ta đặt chúng tôi vào một hoàn cảnh phức tạp! Về phần mình, tôi tin chắc rằng tội ác do một thằng điên tiến hành, bằng cách nào đó, hắn đã lọt được vào trong nhà. Sugden bước bình như một con bò. Lẽ ra đại tá Johnson phải cầu cứu Scotland Yard. Cảnh sát địa phương không làm được gì. Ví dụ thằng Horbury có một quá khứ tội tệ mà cảnh sát để nó được tự do

Ông Charlton lưu ý:

- Horbury có chứng cứ vô can trong thời điểm ông Simeon Lee bị sát hại. Cảnh sát đã kiểm tra lại chứng cứ đó.

- Tại sao? - George nổi cáu lên nói - Nếu là cảnh sát tôi chỉ chấp nhận những lời khai ấy trong những điều kiện ngặt nghèo nhất. Tất nhiên kẻ gian thì bao giờ cũng sẵn sàng có chứng cứ ngoại phạm! Cảnh sát phải chỉ ra sự dối trá trong đó... Ít nhất là khi họ biết cách làm việc.

- Trời! - Ông Charlton nói - Chúng ta không cần phải dạy họ cách làm việc. Đây là những người tài giỏi.

- Tôi không biết rõ quan điểm của ông - Ông Charlton cãi lại - Đối với tôi thì Sugden là một người có nhiều khả năng. Ông ấy không bỏ dở công việc mà theo đuổi đến cùng.

- Cảnh sát làm hết khả năng của họ - Lydia nói - Ông Charlton, ông có muốn dùng một cốc rượu xê - ry không?

Người chương khế lễ phép từ chối rồi hắng giọng, ông bắt đầu đọc bản di chúc trước mặt đông đủ mọi người.

Khi đọc xong ông nhắc kính mắt ra, lau kính và nhìn cử tọa với cặp mắt dò hỏi.

Harry lee nói:

- Tôi không hiểu những danh từ pháp luật ấy. Nhờ ông nói một cách đơn giản ý muốn của cha chúng tôi là như thế nào?

- Nào! - Ông chương khế nói - Bản di chúc này là rõ ràng nhất.

- Vậy như thế nào mới là một bản di chúc không rõ ràng? - Harry cãi lại.

Ông Charlton nhìn anh với vẻ chê trách rồi nói:

- Những ý chính của bản di chúc rất là đơn giản. Một nửa số tài sản của ông Simeon Lee thuộc về con trai ông là Alfred Lee. Phần còn lại chia đều cho những người con khác.

Harry cười một tiếng khó chịu rồi kêu lên:

- Gặp vận may, Alfred! Một nửa tài sản của cha. Anh vớ bở đấy, Alfred!

Alfred đỏ mặt còn Lydia thì lạnh lùng nói:

- Alfred là một người con trai thật thà và dễ bảo. Anh ấy quản lý nhà máy trong nhiều năm và đảm đương những trách nhiệm lớn.

- Đúng thế - Harry nói - Alfred bao giờ cũng là đứa con ngoan của gia đình.

Alfred nói bằng giọng khô khan:

- Harry, đáng lẽ chú phải vui mừng vì cha đã để lại cho chú cái gì đó.

- Anh thích ông cụ truất quyền thừa kế của tôi, phải không? Bao giờ anh cũng ghét bỏ tôi!

Ông Charlton húng hắng ho. Ông đã chứng kiến nhiều cảnh đọc di chúc chia gia tài và chỉ muốn đi khỏi nơi này trước khi nổ ra những vụ cãi cộ trong gia đình.

Ông lâm bầm:

- Tôi cho rằng... rằng... đến đây là hết....

Harry hỏi tiếp:

- Còn Pilar thì sao?

Một lần nữa, ông chương khế lại ho... lần này ra vẻ xin lỗi:

- Cô... cô Estravados không có tên trong bản di chúc.

- Nó không có quyền hưởng phần của mẹ nó ư?

Ông Charlton giải thích:

- Bà Estravados, nếu còn sống, cũng sẽ được hưởng một phần bằng những người con còn lại, nhưng vì bà ấy đã qua đời, phần của bà ấy được chia đều cho mọi người.

Với giọng phương Bắc, Pilar chậm chạp hỏi:

- Như vậy tôi không được gì ư?

Lydia nói ngay:

- Cháu thân yêu, gia đình sẽ lo liệu cho cháu.

George nói với cô gái:

- Cháu sẽ ở lại đây với bác Alfred ư?... Cháu là cháu gái của tất cả chúng ta. Chúng ta có bốn phận phải lo liệu cho cháu.

Hilda nói thêm:

- Pilar, chúng ta sẽ rất sung sướng khi thấy cháu ở bên chúng ta.

- Nhất định nó phải có phần - Harry khẳng khẳng nói... - Phần của mẹ nó.

Ông Charlton lẩm bẩm:

- Đúng là tôi phải... ra về. Xin tạm biệt ông Lee. Tôi sẵn sàng phục vụ ông... Nếu cần ông cứ gọi tôi.

Ông vội vàng ra đi, biết rằng, theo kinh nghiệm, ông đã để lại sau lưng những yếu tố của một cuộc cãi cọ trong gia đình.

oOo

*

Sau khi ông công tố đi khỏi, Lydia dịu dàng nói:

- Tôi chia sẻ ý kiến với chú Harry. Pilar có quyền hưởng phần của mẹ nó. Bản di chúc này được lập nhiều năm trước khi cô Jennifer qua đời.

- Thật là kỳ cục - George tuyên bố - Chị Lydia, chị có những ý kiến ngốc nghếch. Luật là luật. Mọi người chúng ta phải tuân theo.

- Thật không may, chúng ta lấy làm tiếc cho Pilar - Magdalene nói - Nhưng George có lý. Như anh ấy nói, luật là luật.

Lydia đứng lên và nắm lấy tay cô gái:

- Cháu thân yêu - Chị nói với cô - Cái cảnh này làm cháu khổ tâm. Cháu có muốn để chúng ta bàn bạc riêng không?

Chị đi theo Pilar ra cửa và nói:

- Đừng nghĩ ngợi gì, cháu thân yêu. Để mặc chúng ta.

Pilar chậm chạp đi ra. Lydia đóng cửa lại và trở về ngồi trên ghế.

Sau một lúc tạm lắng dịu, trong lúc ấy mỗi người đều nín thở, cuộc chiến đấu đến hồi quyết liệt.

Harry kêu tướng lên:

- George, bao giờ mà cũng là thằng keo kiệt.

George cãi lại:

- Nhưng tôi không phải là một thằng ăn cắp, thằng moi tiền.
- mày cũng là thằng moi tiền như tao thôi. Bao nhiêu năm nay mày đã chẳng sống bằng tiền của cha là gì?
- Anh quên rằng tôi là người có địa vị và chịu những trách nhiệm lớn lao.
- Nói nữa đi! Mày chỉ là một cái thùng rỗng tuếch!
- Tại sao anh dám... - Magdalene cự người anh chồng.

Tiếng nói trong treo của Hilda cất lên:

- Chúng ta không thể bình tĩnh thảo luận được ư?

Bất chợt giận dữ, David nói to:

- Tại sao lại có cuộc cãi nhau đáng xấu hổ này vì tiền bạc nhỉ?

Magdalene nói với người anh chồng này bằng giọng ngọt sớt:

- Cái đó làm cho bác trở thành hào hiệp đấy! Bác sẽ từ bỏ phần được thừa kế của mình ư? Bác cũng cần tiền như những người khác thôi. Xin đừng làm ra vẻ nữa.

David lẩm bẩm:

- Thím bảo tôi từ chối phần của mình ư? Tôi đang tự hỏi...
- Chắc chắn là không - Hilda bảo chồng - Chúng ta xử sự như những đứa trẻ. Alfred, bác là chủ gia đình.

Như vừa ra khỏi một giấc mộng, Alfred nói:

- Xin lỗi... Nhưng mọi người cùng kêu lên một lúc. Tôi... tôi nhưc cả đầu.
- Như thím Hilda đã nhận xét, đúng là chúng ta đã xử sự như những đứa trẻ - Lydia nói - Nói phải có thiện ý và bình tĩnh... người này đến người kia. Alfred phát biểu trước với tư cách là con trưởng. Alfred, chúng ta phải làm gì cho Pilar?

Alfred chậm chạp nói:

- Cháu nó sẽ ở đây và chúng ta sẽ cho nó một khoản trợ cấp. Tôi không nghĩ rằng nó sẽ khiếu nại để được hưởng phần của mẹ nó. Nên nhớ, nó không mang họ Lee. Nó mang họ Tây Ban Nha.

- Về mặt pháp luật thì nó không có quyền gì cả - Lydia nói - Nhưng về mặt đạo đức thì có. Dù rằng cô Jennifer đã lấy một người chồng ngoại quốc, chống lại ý muốn của cha mình, nhưng cha cũng cho cô ấy một phần gia tài như những người con khác. Harry, David, George và Jennifer đều được những phần bằng nhau. Jennifer mới qua đời năm trước đây thôi, và tôi tin chắc rằng khi cha gọi ông Charlton thì cha đã có ý định cho Pilar một phần lớn trong bản di chúc mới. Ít nhất là bằng phần của mẹ nó. Cũng có thể là lớn hơn. Nó là đứa cháu

duy nhất của cha. Theo tôi, cái ít nhất mà chúng ta có thể làm được là sửa lại cái không công bằng mà cha đã định sửa.

Alfred hồ hởi tán thành:

- Nói đúng, Lydia. Tôi đã nhầm. Tôi tán thành ý kiến của em. Pilar phải được hưởng phần của mẹ nó mà cha đã phân phối.

Lydia nói:

- Đến lượt chú, Harry.

- Bác biết là tôi đồng ý rồi mà. Bác Lydia sắp xếp công việc đâu vào đấy và tôi xin gửi bác những lời khen ngợi.

- Còn chú, George? - Lydia nói.

Mặt đỏ như gấc, George áp ứng:

- Ô! Không. Chắc chắn là không! Tôi không tán thành ý kiến của mọi người. Cho nó chỗ ở và đủ ăn đủ mặc là được. rồi.

- Thế là chú từ chối hợp tác với chúng tôi ư? - Alfred hỏi.

- Phải, tôi từ chối.

- Anh ấy có lý - Magdalene nói - Thật là xấu hổ khi đòi hỏi một sự hy sinh như vậy! George là người duy nhất trong gia đình đã làm một cái gì đó có ích cho xã hội, tôi xấu hổ vì cha đã cho anh ấy ít như vậy.

Lydia nói:

- Còn chú, David?

David mơ màng trả lời:

- Tôi, tôi tán thành, bác Lydia và tôi chán ngấy việc cãi vã đê tiê.này.

- Lydia, chị có lý - Hilda nói thêm - Chỉ cần công bằng là ổn.

Harry lần lượt nhìn từng người rồi tuyên bố:

- Như vậy là xong. Anh Alfred, tôi và chú David đồng ý với đề nghị của chị Lydia. Riêng chú George thì không đồng ý. Lý do thì mọi người đã nghe rõ.

George cãi lại bằng giọng cáu kỉnh:

- Không phải. Tôi giữ cái quyền của mình hưởng phần mà cha đã chia cho tôi. Tôi không chịu thiếu một xu.

- Chắc chắn là không! - Magdalene nói.

- Hai người có quyền tự do giữ ý kiến của mình - Lydia nói ngay - Mỗi người chúng tôi sẽ bỏ ra một ít cho đủ số tiền.

Chị đưa mắt dò hỏi những người khác và mọi người gật đầu đồng ý.

Harry nói sau một lúc suy nghĩ:

- Anh Alfred sẽ được hưởng phần lớn như sư tử. Anh ấy phải bỏ ra nhiều hơn chúng tôi.

- Tôi biết sự không vụ lợi của mình không giữ được lâu. - Alfred nói.

Bằng một giọng nghiêm khắc, Hilda lập lại trật tự:

- Không bàn đi, bàn lại nữa! Chị Lydia chịu trách nhiệm đi báo tin cho Pilar về quyết định này của chúng ta. Sau này chúng ta sẽ bàn thêm những chi tiết.

Chị nói thêm để chuyển hướng câu chuyện.

- Ông Poirot và cậu Farr đâu nhỉ?

Alfred trả lời:

- Chúng ta đã để ông Poirot ở trong làng khi chúng ta ra tòa án. Ông ấy nói là mình sẽ đi tìm mua một thứ hàng quan trọng.

Harry hỏi:

- Ông ấy không có mặt ở tòa án ư? Đáng lẽ ông ấy phải tới đấy chứ?"

Hilda trả lời:

- Hẳn là ông Poirot biết phiên tòa không mang lại cho ông ấy điều gì mới. Ai đang ở trong vườn kia? Cảnh sát trưởng Sugden hay anh chàng Farr?

Câu chuyện của hai người đàn bà đã kết thúc cuộc họp gia đình.(261)

*

Khi chỉ còn hai người ngồi với nhau, Lydia bảo Hilda:

- Cảm ơn Hilda. Trong việc này thím cư xử rất nhã nhặn. Thím làm cho chị có thêm sức mạnh để giải quyết vấn đề.

Ngẫm nghĩ một lát, Hilda nói:

- Tiền làm thay đổi con người một cách ghê gớm.

- Phải - Lydia nói - Chính chú Harry lại là người đầu tiên có gợi ý đó! Và anh Alfred khốn khổ của chị... Là người Anh, anh ấy không muốn nhìn thấy tiền của nhà họ Lee chuyển vào tay một người Tây Ban Nha.

Hilda cười:

- Hãy nghĩ đến phụ nữ chúng ta, chúng ta có phải là những người ít bị ràng buộc vào của cải của người ta không?

Lydia nhún vai:

- Ô! Thím biết, tùy từng lúc vì đây có phải là tiền của chúng ta... của cải của cá nhân chúng ta đâu. Nó mang một sắc thái khác.

Hilda suy nghĩ rồi lẩm bẩm:

- Con bé thật kỳ cục... em muốn nói Pilar. Nó sẽ ra sao đây?

Lydia thở dài:

- Cũng may là nó có thể sống độc lập nhờ vào tài sản của mẹ nó. Nó không thể chấp nhận đề nghị của anh Alfred được. Nó rất kiêu hãnh và có ít tính chất người Anh để sống theo kiểu chỉ được chu cấp ăn mặc.

Chị mơ màng nói thêm:

- Đã nhiều năm chị giữ một sợi giây chuyền Ai Cập. Ở đây, trên là nắng mặt trời, dưới là cát bỏng, nhưng nó vẫn lấp lánh một cách kỳ diệu. Ở đây nó bị xỉn đi và không lấp lánh nữa.

- Vâng, em hiểu...

Lydia nói với người em dâu bằng giọng dễ mến:

- Chị rất sung sướng được gặp thím, thím và chú David. Cả hai cùng trở về là rất tốt.

Hilda thở dài:

- Về phần mình, em lấy làm tiếc là đã trở về đây.

- Phải, chị biết. Nhưng hãy yên tâm, Hilda. Chuyện vừa xảy ra không làm xáo động chú David như người ta tưởng. Chú ấy rất nhạy cảm, một cú sốc đủ làm chú ấy quy. Ngược lại, chị thấy David vẫn bình tĩnh...

Hilda bồi rối:

- Cả chị nữa, Lydia, chị cũng đã chú ý đến anh ấy ư? Tuy nhiên đó là sự thật...

Hilda yên lặng một lúc lâu và nhớ lại những lời chồng mình nói tới hôm qua. Hất mớ tóc vàng ra đằng sau, anh nói bằng giọng sôi nổi:

- Em có nhớ" không, Hilda, khi Tosca thấp nều trước Scarpia, đó là lúc Scarpia vừa nói: "Bây giờ ta tha thứ cho hấn...". Nhân chuyện này anh nghĩ đến cha. Đã nhiều năm anh muốn tha thứ cho cha, nhưng không thể được. BÂY giờ... anh không thể làm như vậy được nữa. Sự thù hận của anh đã tiêu tan. Anh thấy mình thanh thản như người vừa cất được gánh nặng trên vai.

- Vì ông cụ vừa qua đời, đúng không? - Chị hỏi với vẻ sợ hãi.

Anh cãi lại, giọng nói hơi lấp bắp:

- Không. Em không hiểu anh rồi... Không phải vì cha anh đã chết... mà là vì sự thù hận ngu ngốc trong con người anh đã chết...

Hilda nhớ lại cuộc nói chuyện ấy với David.

Chị muốn kể lại cho Lydia nghe, nhưng lại thấy khôn ngoan hơn cả là giấu biệt nó đi.

*

Hilda đi theo Lydia ra khỏi phòng khách. Tới phòng xếp họ thấy Magdalene đang đứng ngắm một gói hàng đặt trên bàn. Chị ta giật mình khi thấy hai người chị dâu bước tới.

- Ô! Chắc chắn đây là món hàng quan trọng của ông Poirot. - Chị nói - Em vừa đặt nó lên bàn và đang tự hỏi đây là cái gì.

Lydia cau mày rồi nói:

- Tôi phải đi chuẩn bị bữa ăn đây.

Bằng giọng của một đứa trẻ được chiều chuộng nhưng vẫn còn đôi chút lo ngại, Magdalene tuyên bố:

- Em phải nhìn qua mới được!

Chị mở gói giấy rồi kêu lên một tiếng khi nhìn thấy vật được gói ở trong gói hàng.

Lydia và Hilda cùng quay lại và mở to mắt.

Magdalene lắp bắp nói:

- Một bộ ria giả. Tại sao?

Hilda trả lời:

- Để cải trang; nhưng...

Lydia nói tiếp:

- Nhưng ông Poirot đã có một bộ ria đẹp rồi kia mà... bộ ria thật!

Magdalene gói món hàng lại rồi nói:

- Em chẳng hiểu gì hết. Thật là... điên rồ. Ông Poirot mua bộ ria giả để làm gì nhỉ?

o0o

2

Pilar rời khỏi phòng khách khi mọi người đang tranh luận về bản di chúc của ông ngoại. Cô đi tới phòng xếp trong khi Stephen Farr từ ngoài vườn trở vào.

- Này - Anh hỏi cô - Cuộc họp gia đình đã xong rồi ư? Người ta đã đọc bản di chúc chứ?

Như muốn khóc, cô gái nói:

- Tôi không có gì... không có gì cả! Bản di chúc ấy đã lập từ lâu. Ông ngoại đã chia phần cho mẹ tôi, nhưng vì con gái ông đã qua đời nên phần của mẹ tôi được chia đều cho những người khác.

- Thật là khổ tâm - Stephen nói.

- Nếu còn sống, hẳn là ông ngoại đã viết một bản di chúc khá c. Ông sẽ dành phần cho tôi... cho tôi. Tôi sẽ có rất nhiều tiền. Có thể sau này ông sẽ cho tôi toàn bộ tài sản của mình nữa ấy chứ!

Stephen mỉm cười cãi lại:

- Nhưng như vậy thật không công bằng với mọi người trong gia đình.

- Không. Ông ngoại yêu quý tôi hơn những người khác.

- Thật là tham lam, Pilar thân mến!

Cô gái bình tĩnh nói:

- Cuộc sống thật là cay độc với phụ nữ! Họ phải tự lo liệu khi còn trẻ. Khi họ trở về già và xấu xí thì người ta đuổi họ đi.

- Chuyện cô nói thì không hẳn thế đâu, nhưng không nên buồn phiền. Gia đình sẽ chăm sóc cho cô, Pilar.

- Tôi không muốn sống trong cảnh đó - Pilar nói với giọng buồn khôn nguôi.

- Tôi biết cô không muốn ở đây. Pilar, cô có thích sống ở Nam Phi không?

- Thích chứ.

- Ở đây có mặt trời, có không gian rộng rãi - Stephen nói - Nhưng người ta phải làm việc căng thẳng. Cô có chịu được không?

Cô gái ngập ngừng trả lời:

- Tôi không biết.

- Cô thích ngồi trên bao lon, miệng nhai kẹo hết ngày, đúng không? Người cô sẽ béo phì ra.

Pilar bật cười.

- Tốt rồi! - Stephen nói - Cuối cùng thì tôi đã thành công trong việc làm cho cô cười rồi.

- Tôi đã hy vọng được cười thỏa thích trong dịp lễ Noel. Trong sách vở, người ta nói lễ Noel ở nước Anh rất vui. Người ta nói đến những chiếc bánh ngọt có nho, có cây thông Noel...

- Với điều kiện là không có vụ giết người nào xảy ra! Đi theo tôi, Pilar. Bà Lydida đã cho tôi xem những chuẩn bị cho ngày lễ của bà. Đây là những thức ăn đồ uống.

Anh dẫn cô gái vào một căn phòng nhỏ.

- Nhìn đây: những hộp bánh kẹo, mứt, những thùng cam và hạt dẻ... đây là phá ọ Còn đây là...

- Ô! - Cô gái vỗ tay reo lên - Đây là những khayên tai bằng vàng và bạc!

- Người ta treo chúng lên cây thông để tặng cho những người giúp việc. Đây là ông già Noel và những thằng lùn để trang trí cho phòng ăn. Đây là những quả bóng bay muôn màu! Chỉ cần thổi phồng chúng lên thôi.

- Ô! - Cô gái kêu lên - Chúng ta có thể thổi một quả được không? Bác Lydia chắc không phật ý. Tôi rất thích những quả bóng bay.

- Nào, em bé, hãy chọn một quả đi!

- Tôi lấy quả màu đỏ! - Pilar nói.

Cả hai người lấy một quả bóng và cùng thổi. Pilar ngừng lại để cười khi thấy quả bóng đã căng phồng.

- Trông anh có vẻ kỳ cục - Cô nói với người bạn - Má anh cũng phồng lên.

Thôi cười, cô buộc đầu quả bóng lại và tung nó lên. Họ chuyền quả bóng sang tay nhau để đi ra phòng xép. Poirot đang đứng ở đây và nhìn họ với vẻ khó tin.

- Hai người chơi đùa như những đứa trẻ - Anh bảo họ - Những quả bóng bay rất đẹp.

Pilar nói:

- Quả bóng của tôi màu đỏ. Nó lớn hơn quả của anh. Nếu tung nó ra ngoài, nó sẽ bay lên tận trời.

- Nào, chúng ta ra ngoài vườn, nói một điều ước rồi tung bóng lên.

Cô gái chạy ra vườn có Stephen theo sau. Poirot thích thú đi theo họ.

- Tôi, tôi ước có thật nhiều tiền - Pilar tuyên bố.

Cô giữ một đầu dây và tung quả bóng lên. Bóng bay trong không trung.

- Không cần nói to điều ước như vậy - Stephen cười nói.

- Tại sao?

- Vì nó không bao giờ thành sự thật. Đến lượt tôi đọc điều ước và tung bóng.

Bóng của Stephen bay vào một bụi cây và nổ tung.

Pilar chạy lại rồi nói bằng giọng buồn rầu:

- Thế là xong!...

Dưới chân cô là một mẩu ống cao su trên đầu quả bóng. Cô gái nhặt vật đó lên rồi nói:

- Đây giống cái mà tôi nhặt được trong phòng ông ngoại. Nó cũng ở quả bóng ra nhưng nó màu hồng chứ không phải màu đỏ.

Poirot bỗng kêu lên một tiếng. Pilar quay lại, lạ lùng nhìn anh.

- Không có gì. - Anh bảo cô gái - Tôi vừa bước một bước hụt.

Nói xong anh trở vào trong nhà.

- Những ô cửa sổ! - Anh lắm bả! - Thưa cô, một ngôi nhà có mắt... có tai. Tôi không hiểu tại sao người Anh lại thích để ngỏ cửa sổ như vậy.

Lydia ra vườn và kêu lên:

- Bữa ăn đã chuẩn bị xong. Pilar thân yêu, bác Alfred sẽ cho cháu biết quyết định của cuộc họp sau bữa ăn này. Cháu có muốn vào không?

Họ đi vào trong nhà. Về nghĩ ngơi, Poirot đi theo.

o0o

3

Khi ra khỏi phòng ăn, Alfred bảo Pilar:

- Cháu có muốn vào văn phòng của ta không? Ta muốn nói chuyện với cháu.

Cả hai đi qua phòng xép để vào văn phòng. Những người khác vào phòng khách. Chỉ một mình Hercule Poirot ở lại phòng xép, mắt nhìn vào cánh cửa mà Pilar đã đi vào cùng Alfred.

Bất chợt anh thấy người quản gia đang đến bên mình. Ông Tressilian đang tỏ vẻ khó chịu.

- Có chuyện gì vậy, ông Tressilian?

Người giúp việc bối rối:

- Tôi muốn nói với cậu Lee. Nhưng tôi không muốn làm phiền cậu ấy trong lúc này.

- Có chuyện gì khác thường ư?

Ông Tressilian lắm bả một cách chậm chạp:

- Thật là kỳ cục! Chẳng ra nghĩa lý gì cả!

- Cho tôi biết việc gì đã xảy ra?

Sau một lúc ngập ngừng, ông nói với Poirot:

- Thế này, thưa ông. Chắc hẳn ông đã chú ý mỗi bên cửa có một đầu đạn trái phá. Nhưng một trong hai viên đã biến mất rồi.

Poirot cau mày.

- mất từ lúc nào?

- Sáng nay tôi còn thấy cả hai đầu đạn. Tôi xin thề là như vậy.

- Chúng ta ra đây xem sao.

Hai người đi ra cổng. Poirot cúi xuống đây đầu đạn còn lại rồi đứng lên, mặt nghiêm nghị.

Bằng một giọng run rẩy người giúp việc hỏi:

- Ai có thể lấy cắp vật đó, thưa ông? Việc này chẳng có nghĩa lý gì cả.
- Tôi cũng không thích chuyện này... không thích chút nào! - Poirot nói.

Ông Tressilian lo ngại nhìn anh rồi lấp bả"p:

- Ngôi nhà này sẽ ra sao đây? từ khi ông chủ tôi bị giết hại, có một cái gì đó làm lâu đài Gorston thay đổi. Tôi tưởng như mình đang sống trong một cơn ác mộng. Tôi lẫn lộn tất cả và nhiều khi tự hỏi hay là tại mắt của mình.

- Ông nhầm rồi - Poirot ngẩng đầu bảo ông già - Ông nên tự hào về cặp mắt của mình.

- Nhưng tôi nhìn kém... tôi nhìn không rõ như trước kia nữa. Tôi bị nhầm lẫn. Tôi nhìn người nọ lại tưởng là người kia. Ông thấy không, tôi già rồi, không thể làm việc được nữa.

Hercule Poirot vỗ vai ông rồi nói:

- Can đảm lên!

- Cảm ơn ông. Ông rất tốt, nhưng tuổi tác nói rằng tôi đã già rồi. Tôi chỉ nhìn thấy những bộ mặt trong quá khứ. Cô Jennifer, cậu David, cậu Alfred.. tôi chỉ nhìn thấy bộ mặt thời trai trẻ của họ... từ cái ngày mà cậu Harry trở về..

- Đúng như tôi đã nghĩ - Poirot nói - Vừa rồi ông nói: Từ khi ông chủ tôi bị giết hại... nhưng cái đó đã xảy ra từ trước. Mà chỉ từ sau cái ngày mà ông Harry trở về thì ông mới thấy ngôi nhà này có vẻ lạ lùng, đúng không?

- Vâng, đúng như thế, thưa ông. Cậu Harry luôn mang những chuyện rắc rối bên mình, cũng như ngày xưa...

Ông Tressilian nhìn cái bệ xây nay thiếu đầu đạn trái phá.

- Ai có thể lấy nó, thưa ông? - Ông già lầm bầm - Và để làm gì? Người ta tưởng đây là ngôi nhà của những người điên!

- Tôi không cho rằng người ta điên! - Poirot nói - Nhưng một người nào đó sắp gặp nguy hiểm, ông Tressilian.

Poirot nhanh chóng trở vào phòng xép.

Cùng lúc ấy, Pilar từ trong văn phòng đi ra. Mặt đỏ bừng, mắt sáng lên, đầu ngẩng cao mà đi ra.

Khi Poirot đến bên cô gái thì cô giậm chân xuống đất kêu to:

- Tôi không muốn như vậy!

Poirot nhìn cô.

- Cô không muốn cái gì, thưa cô?

Pilar giải thích:

- Bác Alfred vừa cho tôi biết rằng tôi sẽ nhận phần gia tài ông ngoại chia cho mẹ tôi.

- Rồi sao nữa.

- Bác ấy bảo luật pháp thì không cho phép nhưng vợ chồng bác ấy và các bác khác cho rằng tôi hưởng số tiền ấy là hợp lẽ công bằng.

Poirot lại hỏi:

- Rồi sao nữa?

Cô gái lại giậm chân xuống đất:

- Ông không hiểu gì ư? Mọi người cho tôi số tiền ấy. Họ cho tôi số tiền ấy.

- Tôi không hiểu tại sao cô lại bực mình... vì mọi người cho rằng theo lẽ công bằng thì số tiền ấy phải thuộc về cô.

- Ông không hiểu....

- Ngược lại - Poirot bảo cô - Tôi hiểu rất rõ.

- Ô!...

Cô gái bực mình bỏ đi.

Có tiếng chuông gọi công. Poirot ngoái cổ lại nhìn thấy cái bóng của cảnh sát trưởng Sugden trước ô kính. Anh hỏi Pilar:

- Cô đi đâu?

Cô nhả mặt trả lời:

- Đến gặp mọi người trong phòng khách.

- Tốt - Poirot nói - Nhưng cô hãy ở trong ấy! Đừng đi quanh nhà.. nhất là những chỗ tối. Hãy coi chừng, thưa cô, có một mối nguy hiểm đang đe dọa cô... một mối nguy hiểm ghê gớm.

Anh bỏ cô gái để đến với Sugden.

Người cảnh sát trưởng đợi ông già Tressilian vào hẳn trong bếp rồi anh mở một bức điện tín giờ lên trước mặt Poirot.

- Bây giờ thì chúng ta nắm được hẳn rồi - Anh tuyên bố - Đây, ông đọc đi. Nó vừa được gửi từ Nam Phi tới.

Bức điện viết: "Người con trai độc nhất của ông Ebenezer Farr đã chết cách đây hai năm".

- Chúng ta đã được báo tin - Sugden nói.

o0o

4

Đầu ngẩng cao, Pilar bước vào phòng khách.

Cô đến bên Lydia đang ngồi đan bên cửa sổ.

- Bác Lydia - Cô nói - Cháu đến báo cho bác là cháu không nhận số tiền ấy. Cháu sẽ đi khỏi đây ngay lập tức.

Ngạc nhiên, Lydia đặt chiếc áo xuống rồi nói:

- Cháu thân yêu. Hẳn là bác Alfred đã giải thích kém. Đây không phải là việc làm từ thiện, nếu điều đó làm cho cháu phật ý. Không phải là một cử chỉ hào hiệp của chúng ta mà chỉ là một việc làm theo lẽ công bằng. Nếu bình thường thì mẹ cháu là người được hưởng khoản tiền ấy và sau đó là cháu. Cháu được hưởng do cái quyền, bởi cái quyền của người con.

Pilar giận dữ kêu lên:

- Bác chỉ nói như thế thôi... cháu không thể nhận được. Cháu rất hài lòng khi tới đây... Đối với cháu thì đây là một cuộc phiêu lưu lớn, nhưng các bác đã làm hỏng hết cả rồi. Cháu sẽ đi... đi ngay lập tức... và mọi người sẽ không nói gì về cháu nữa.

Nghẹn lời, cô gái chạy ra khỏi phòng khách.

Lydia mở to mắt và thở dài:

- Mình không thể tưởng tượng nổi con bé lại xử sự như vậy.

- Nó đúng là một đứa hư hỏng - Hilda nhận xét.

George hắng giọng rồi trịnh trọng nói:

- Sáng nay tôi đã nói mà... cái nguyên tắc ấy là sai. Pilar khá thông minh và nó từ chối sự ban ơn...

- Đây không phải là sự ban ơn. Nó có quyền được hưởng số tiền ấy! - Lydia kêu lên.

- Nó có cách hiểu củ nó - George nhận xét.

*

Đúng lúc ấy thì Poirot và Sugden bước vào phòng khách. Người cảnh sát trưởng nhìn xung quanh rồi hỏi.

- Stephen Farr đâu? Tôi muốn gặp anh ạ

Trước khi mọi người kịp trả lời thì Poirot đã đặt ra một câu hỏi khác:

- Cô Estravados đi đâu rồi?

Với vẻ ranh mãnh, George báo tin:

- Nó sẽ rời khỏi nhà này, ít nhất như nó nói. Chắc chắn là nó đã mỗi mẹt với những bà con người Anh của nó.

- Nhanh lên!... Thưa ông! - Poirot bảo Sugden.

- Đi ngay!

Khi hai người chạy vào phòng xếp thì có tiếng người ngã và tiếng kêu thét.

- Nhanh lên!... Thưa ông! - Poirot giục.

Hai người trèo lên thang gác. Cửa phòng của Pilar để ngỏ và một người đang đứng ngoài cửa. Đó là Stephen Farr.

- Cô ấy đã thoát nạn! - Anh báo tin.

Đứng dựa lưng vào tường, mắt mở to và sợ hãi nhìn vào đầu đạn đại bác nằm lẩn lóc trên sàn, Pilar giải thích:

- Đầu đạn được đặt trên cánh cửa phòng tôi. Tôi sẽ bị nó rơi trúng đầu nếu chiếc áo đang mặc của tôi không vướng vào một mẫu đinh nhọn trên cửa khi tôi bước vào.

Poirot quì xuống nhìn đầu đinh còn vương một sợi len đỏ. Nghiêm khắc nhìn Pilar, anh nói:

- Thưa cô, mẫu đinh này đã cứu cô.

Người cảnh sát trưởng hoảng hốt kêu lên:

- Thế này là thế nào?

- Có một người nào đó muốn giết tôi! - Pilar nói ị

Sugden nhìn ra cửa:

- Một trò lừa ngốc nghếch... nhưng với ý định giết người. Lần này kẻ giết người đã hỏng việc.

Với giọng ồm ồm, Stephen bảo Pilar:

- Ôn trời! Cô đã thoát chết.

Pilar giơ tay lên làm ra vẻ hùng biện.

- Ôn trời - Cô kêu lên - Tại sao người ta muốn giết tôi? Tôi đã làm gì?

- Cô nên tự hỏi: tôi biết gì?

- Tôi ư? - Pilar ngạc nhiên hỏi lại - Tôi không biết gì cả, thưa ông.

- Cô nhầm rồi. Cô Pilar, cô nó xem, khi xảy ra vụ giết' người ấy thì cô đang ở đâu?

- Tôi đã nói rồi.

Người cảnh sát trưởng bảo cô:

- Cô chưa nói đúng sự thật, thưa cô. Cô đã nói rằng mình nghe thấy tiếng kêu của ông ngoại... Nếu đang ở trong phòng này thì cô không thể nghe thấy được... Hôm qua ông Poirot và tôi đã làm một cuộc thí nghiệm.

- Ô!

Pilar tỏ ra luống cuống.

Poirot bảo cô:

- Lúc ấy cô đang ở rất gần phòng của ông ngoại cô. Tôi tin rằng cô đang đứng nấp vào phần hõm trên tường nơi có hai pho tượng.

Pilar giật mình:

- Ô! Sao ông biết?

Poirot cười:

- Anh Farr đã nhìn thấy cô.

- Không đúng! - Stephen Farr nói - Tôi không nói như vậy.

- Xin lỗi - Poirot bảo anh - Anh đã nhìn thấy cô ấy. Hãy nhớ lại cảm giác lúc ấy của mình. Anh đã tưởng rằng mình nhìn thấy ba pho tượng, nhưng thật ra chỉ có hai. Tối hôm ấy duy nhất có một người vận đồ trắng, đó là cô Estravados. Chính cô ấy là pho tượng thứ ba. Đúng thế không, thưa cô?

- Vâng, đúng thế.

Poirot ôn tồn hỏi:

- Hãy nói thật đi. Lúc ấy cô đang làm gì ở đây?

- Sau bữa ăn, để lại cái bà trong phòng khách, tôi lên phòng ông ngoại để nói chuyện làm ông hài lòng. Nhưng khi đến hành lang, tôi thấy một người đang đứng trước cửa phòng của ông. Sợ bị bắt gặp, vì ông đã ra lệnh cấm mọi cuộc viếng thăm, tôi bèn nấp vào chỗ hõm trên tường. Bất chợt tôi nghe thấy tiếng động ghê rợn... Bàn, ghế, đồ sứ... đồ vỡ. Nỗi sợ hãi làm tôi đứng như chôn chân xuống đất. Và rồi một tiếng kêu khủng khiếp (Pilar làm dấu thánh) làm tim tôi như ngừng đập và tôi tự nhủ: "Ai đó sắp chết!".

- Rồi sao nữa?

- Sau đó mọi người chạy lên phòng ông ngoại. Tôi ra khỏi chỗ nấp và trà trộn vào đám người.

Bằng một giọng nghiêm khắc, viên cảnh sát trưởng hỏi cô:

- Khi bị thẩm vấn tại sao cô không nói rõ như vậy?

Pilar ngẩng đầu và trả lời:

- Thật không khôn ngoan khi nói quá nhiều với cảnh sát. Nếu nói đúng như thế thì các ông sẽ cho tôi là thủ phạm. Tốt nhất là tôi nói tôi đang ở trong phòng của mình.

- Càng nói dối cô càng làm chúng tôi nghi ngờ cô hơn.

Stephen Farr bảo cô gái:

- Nói đi, Pilar...

- Gì vậy?

- Ai đang đứng trước cửa phòng khi cô bước vào hành lang?

Đến lượt mình, Sugden cũng căn vặn:

- Phải, ai là người đang đứng ở đây?

Cô gái ngập ngừng. Cô mở to mắt và chậm chạp nói:

- Tôi không thể nói người ấy là ai được vì trời tối quá. Nhưng đó là một phụ nữ....

oOo

5

Người ta đã mời mọi người vào phòng khách và cảnh sát trưởng Sugden đang nhìn những bộ mặt lo âu. Với vẻ bực mình, anh nói với nhà thám tử:

- Đây là một thủ tục làm việc khác thường, ông Poirot.

- Đó là một ý kiến nhỏ của tôi - Poirot tuyên bố - Tôi muốn xác minh mọi tin tức mình đã nắm được. Tiếp đó để mọi người đóng góp ý kiến tìm ra sự thật.

Sugden tự nhủ:

- Thật là mù quáng!

Và anh ngồi ngả lưng vào thành ghế.

- Trước hết - Poirot bảo anh - Hình như ông có một vấn đề đòi hỏi ông Farr giải thích, đúng không?

Sugden mím môi:

- Tôi không muốn làm việc khi có quá nhiều người như thế này. Thôi được!

Anh đưa bức điện cho Stephen Farr.

- Ông Farr, vì ông có mặt ở đây dưới cái tên đó, ông có thể giải thích cho tôi cái này được không?

Nhướn lông mày lên, Stephen Farr chậm chạp đọc bức điện. Sau đó anh trả nó cho người cảnh sát trưởng rồi nói.

- Thật là bê bối, đúng không?

- Đó là điều ông muốn nói ư? - Sugden hỏi - Không bắt buộc ông phải trả lời ngay....

Stephen Farr ngắt lời Sugden:

- Không cần nói về thủ tục nữa, ông cảnh sát trưởng. Tôi đã đoán ra ý muốn của ông. Tôi sẽ giải thích cho ông về bức điện. Trước mặt ông tôi có vẻ là con người kỳ cục, nhưng tôi hoàn toàn thật thà.

Nghỉ một thoáng, anh bắt đầu nói:

- Tôi không phải là con trai của ông Ebenezer Farr; nhưng tôi có quen biết bố con nhà ông Farr. Tôi là Stephen Grant. Xin ông đặt mình vào địa vị tôi. Tôi tới một xứ sở tẻ nhạt và buồn bã. Trên xe lửa, tôi nhìn thấy một cô gái trẻ, và, tôi xin thú nhận ngay với ông, tôi đã chết mệt vì cô. Cô rất đẹp và hấp dẫn và tôi tìm cách bắt chuyện với cô. Tôi quyết định không rời mắt khỏi cô. Khi ra khỏi toa xe của cô, tôi thấy một mảnh giấy dán trên va- li của cô. Tên cô ta thì ít quan trọng, nhưng nơi cô sẽ đến làm tôi chú ý. Tôi thường nghe nói về lâu đài Gorston và chủ nhân của nó qua người bạn cũ đồng thời là người cùng cộng tác làm ăn với ông Simeon Lee là ông Ebenezer Farr.

- Thế là tôi quyết định tới lâu đài Gorston dưới cái tên Stephen Farr. Như ông đã thấy trên bức điện, con trai của ông Ebenezer Farr đã qua đời trước đây hai năm, nhưng ông già Ebenezer đã nói chuyện nhiều lần với tôi rằng ông không được tin tức gì về người bạn Anh của mình và ông Simeon Lee cũng không biết gì về cái chết của anh Stephen Farr. Và thế là tôi thực hiện trò đánh tráo này.

Sugden lưu ý anh:

- Ông đã nhả lại khách sạn Vũ khí của Đức vua hai ngày để chuẩn bị thực hiện ý đồ của mình.

- Đúng thế. Tôi đã tự hỏi mình có quá táo tợn khi làm việc này không và tôi quyết định thử vận may. Mọi việc diễn ra hoàn hảo. Ông già Lee thân mật tiếp đón tôi và mời tôi ở lại để dự lễ Noel. Tôi nhận lời. Đó là câu giải thích, thưa ông Sugden. Nếu có điều gì khác thường thì xin ông nhớ lại thời ông mê một cô gái. Có việc điên rồ nào mà người ta không làm trong trường hợp ấy? Như đã nói với ông, tên thật của tôi là Stephen Grant. Ông có thể đánh điện về Nam Phi để kiểm tra lại, nhưng tôi xin báo trước: người ta sẽ trả lời ông rằng tôi là một công dân gương mẫu, chứ không phải là một tên vô lại, một tên cướp của, giết người.

- Tôi cũng không nghĩ như vậy - Poirot nói.

Sugden gãi má:

- Tôi cần kiểm tra lại việc này - Anh nói - Trong khi chờ đợi, tôi muốn biết tại sao ông không nói thật ngay sau khi có vụ án mạng thay vì phải nói dối?

- Tôi đã xử sự như một thằng ngốc! Tôi hy vọng thoát ra khỏi cái đó. Ông sẽ nghi ngờ tôi nếu tôi nói mình tới đây với một tên giả. Mặt khác, tôi không đến nổi ngu dại mà không biết ông sẽ đánh điện hỏi Johannesburg.

Sugden nói thêm:

- Ông Farr, tôi không nghi ngờ gì về lời khai của ông. Tuy nhiên, chúng tôi cũng sẽ nhanh chóng kiểm tra lại xem ông có nói thật không.

Anh nhìn Poirot bằng cặp mắt dò hỏi.

[/b]*[/b]

- Hình như cô Estravados cũng có điều gì muốn nói với chúng tôi - Poirot nói.

Pilar tái mặt, lấm bầm:

- Vâng. Tôi sẽ gặp nguy khốn nếu không có câu chuyện chia gia tài và những lời của bà Lydia. Tới đây, đóng kịch, giả làm một người khác, những cái đó làm tôi vô cùng thích thú, nhưng khi bà Lydia tuyên bố rằng tôi có quyền hưởng số tiền đó vì tôi là con gái bà Jennifer thì tôi biết rằng mình không thể đi xa hơn nữa.

Vẻ bực mình, Alfred kêu lên:

- Ta không hiểu gì cả, cháu gái.

- Ông cho rằng tôi là Pilar Estravados, cháu gái của mình ư? Sai rồi! Chị Pilar và tôi cùng đi trên một chuyến xe khách ở Tây Ban Nha. Một quả bom rơi trúng xe; chị ấy bị chết, còn tôi thì hao hao giống chị. Không thân quen, nhưng chị ấy đã kể về gia đình mình, ở nước Anh đang đợi chị về, với tôi. Ông ngoại chị là một thân hào giàu có, gọi chị về sống bên ông. Không tiền bạc, không biết phải đi đâu, không biết phải làm gì, tôi nghĩ: Tại sao mình không lấy tấm hộ chiếu của Pilar để tới nước Anh và thay thế chị để trở nên giàu có?

Mặt cô gái nở một nụ cười rất tươi.

- Tôi lập kế hoạch và tự hỏi mình có thành công không. Trên ảnh bộ mặt của Pilar cũng gần giống mặt tôi. Khi ông Poirot hỏi tôi về hộ chiếu, tôi mở cửa sổ và ném nó ra ngoài, sau đó tôi chạy xuống nhặt lên và lấy đất bôi bầm vào ảnh. Trong khi đi đường, các nhân viên không nhìn kỹ, nhưng ở đây...

Tức giận Alfred nói:

- Thế là cô đã lừa dối cha tôi bằng cách nói mình là cháu ngoại của ông cụ và cô muốn khai thác tình yêu thương của ông.

Pilar xác nhận và nói với vẻ hài lòng:

- Phải, tôi biết ngay là ông rất yêu quý tôi.

- Vớ vẩn! - George kêu lên - Nhưng đây là một tội ác! Giả danh người khác để moi tiền!

- Dù sao thì chú cũng chẳng cho cô ấy cái gì. Pilar, tôi khâm phục sự can đảm của cô. Cảm ơn trời! Tôi không phải là bác của cô!

Pilar bảo Poirot:

- Ông biết ư? Từ lúc nào vậy?

Nhà thám tử cười:

- Thừa cô, nếu cô đã nghiên cứu luật Mendel (Gregor Mendel (822 - 1884) nhà thực vật học người Áo - ND) cô sẽ biết hai người có mắt màu xanh thì không thể sinh con có mắt màu đen được. Bà Estravados là một người vợ đoant

rang. Tôi dễ dàng nhận ra cô không phải là Pilar Estravados. Cái trò đánh rơi tấm hộ chiếu xuống vườn làm tôi càng khẳng định được điều này. Cô rất khôn ngoan nhưng không qua mắt được Hercule Poirot đâu.

Người cảnh sát trưởng nói bằng giọng cộc cằn:

- Tôi thấy ở đây chẳng có gì là thông minh cả.

Pilar hỏi.

- Tôi không hiểu...

Sugden nói:

- Hình như cô còn nhiều chuyện cần nói với chúng tôi.

- Để cho cô ấy yên! - Stephen quát to.

Không thèm nghe, Sugden nói tiếp:

- Cô nói sau bữa ăn cô đã lên phòng của ông ngoại đơn giản là làm cho ông cụ vui lòng. Tôi không tin. Chính cô là người đã lấy cắp những viên kim cương ấy. Sau khi cho cô xem kim cương, ông cụ sai cô cất chúng vào két sắt mà không canh chừng cô. Khi phát hiện ra mình bị mất cắp, ông cụ biết chỉ có hai người có khả năng làm việc này: Horbury, kẻ biết mật mã của khóa két, và cô.

- Thế là ông Simeon Lee gọi điện thoại cho tôi, mời tôi tới ngay. Ông cụ cũng gọi cô lên sau bữa ăn. Cô lên và ông cụ đã tố cáo cô. Cô chối. Tôi không biết những gì xảy ra sau đó. Có thể ông cụ cũng phát hiện ra cô không phải là cháu ngoại của ông mà là một tên kẻ cắp chuyên nghiệp. Dù sao cô cũng thấy mình đã lộ mặt và có thể bị đưa ra trước tòa án. Đã có một cuộc vật lộn và ông cụ đã kêu lên. Cô nhanh chóng rời khỏi phòng của ông cụ, sau khi đã khóa cửa từ bên ngoài. Không thể chạy trốn ngay được, cô đã nấp vào khoảng hõm trên tường, bên cạnh những pho tượng.

Pilar kêu to:

- Không đúng! Không đúng! Tôi không ăn cắp kim cương! Tôi không giết ông già! Tôi xin thề trước Đức Mẹ Đồng Trinh.

- Vậy thì ai là thủ phạm? - Sugden hỏi - Cô nói là mình đã nhìn thấy một người đàn bà đứng trước cửa phòng của ông già Lee. Qua câu chuyện ấy thì đó là một người khác chứ không phải là kẻ giết người! Mặt khác cô là người duy nhất nhìn thấy người ấy. Chắc rằng cô đã bịa ra để trốn tội.

George Lee nói qua kẽ răng:

- Đúng thế, chính cô ta là thủ phạm! Vấn đề đã quá rõ. Tôi vẫn nói một người ngoài đã giết cha chúng tôi! Có điên mới nói rằng một thành viên nào đó trong gia đình đã phạm một tội ác như thế này! Thật là không tự nhiên!

Poirot tựa quây trên ghế và nói:

- Tôi không đồng ý với ông. Theo tính cách của ông già Lee thì, ngược lại, cái đó rất tự nhiên.

- Thế nào? - Quai hàm trể xuống, George nhìn Poirot.

Nhà thám tử nói tiếp:

- Theo tôi, phải căn cứ vào những cái đã xảy ra. Ông Simeon Lee bị giết hại bởi một trong những người của mình, người đó có đủ lý do để kết liễu đời ông.

George kêu lên:

- Một người trong chúng tôi ư? Tôi phản đối...

*

Poirot ngắt lời anh:

- Tất cả mọi người đang ngồi đây đều đáng bị nghi vấn cả. Trước hết là ông, George Lee. Ông không yêu quý cha mình. Ông sống hòa thuận với cha là vì của cải của ông cụ. Cha ông đã đe dọa giảm bớt trợ cấp của ông và ông biết rằng mình chỉ có một khoản tiền lớn sau cái chết của ông cụ. Đó là một động cơ có thể chấp nhận được. Sau bữa ăn, ông đã đi gọi điện thoại. Đúng, cuộc điện đàm chỉ mất năm phút. Sau đó ông có thể lên phòng cha ông để giết ông cụ. Khi rời khỏi phòng, ông đã đứng bên ngoài khóa cửa, hy vọng rằng sẽ có một vụ trộm cắp tiếp sau vụ giết người. Trong khi hốt hoảng ông đã quên không mở cửa sổ để tên kẻ cắp có thể chạy trốn. Thật là đại dột, xin lỗi, tôi cho rằng ông không thông minh lắm.

Poirot nghỉ một lát, trong khi đó George không thể cãi lại được, vì người ngu ngốc cũng có thể phạm tội.

Poirot quay sang Magdalene:

- Bà cũng có một động cơ. Bà mang công mắc nợ khá nhiều và những lời nói của người bố chồng làm bà tức giận. Bà không có chứng cứ ngoại phạm. Bà đến phòng đặt máy điện thoại nhưng không gọi điện và bà không nói gì về việc mình ở đâu khi xảy ra vụ án mạng ấy.

Bây giờ nói về ông David Lee. Nhiều lần chúng tôi được nghe nói về sự thù hận và lòng thèm khát trả thù trong gia đình ông Simeon Lee. Ông David Lee không bao giờ quên, nói cách khác là, không bao giờ tha thứ cho người cha đã đối xử tàn nhẫn với mẹ ông. Câu nói về người vợ đã qua đời cuối cùng của ông già như là những giọt nước làm tràn cốc nước. Ông David chơi dương cầm trong thời gian có vụ giết người. Một sự trùng hợp lạ kỳ là ông đã chơi bản Hành khúc tang tóc. Giả định là một người khác chơi bản Hành khúc tang tóc thì có thể không có chuyện gì.

Bằng một giọng bình tĩnh, Hilda nói:

- Đây là một gợi ý đáng sợ!

Poirot quay sang người vừa phát biểu ý kiến.

- Bây giờ tôi nói sang một người khác, thưa bà. Chính bà đã phạm tội. Bà đã nhẹ nhàng lên phòng của người bố chồng và kết liễu cuộc sống của ông già, một người mà bà cho rằng không xứng đáng được tha thứ. Thưa bà, khi tức giận thì bà rất dữ tợn.

- Tôi không giết bố chồng tôi - Bà David Lee tuyên bố.

Cảnh sát trưởng Sugden bắt chợt nói:

- Ông Poirot hoàn toàn có lý. Người ta có thể nghi ngờ tất cả trừ ông Alfred Lee, ông Harry Lee và bà Alfred Lee.

- Tôi không đồng ý loại trừ ba người ấy.

- Vậy ông nói đi, ông Poirot.

- Ông nghi vấn tôi vì lý do gì? - Lydia hỏi.

Chị nhướn cặp lông mày và cười.

- Tôi không nói về động cơ, thưa bà, nó đã quá rõ ràng. Còn về chứng cứ vô can của bà, tôi xin lưu ý bà, người quản gia, Ông Tressilian bị cận thị, chỉ nhìn thấy mờ mờ những vật ở xa. Mặt khác, phòng khách rất rộng, có chụp đèn dày. Một hoặc hai phút trước khi có tiếng động trên lầu, ông Tressilian vào phòng khách thu dọn đĩa chén. Ông ấy tưởng mình đã nhìn thấy bà trong một tư thế quen thuộc trước cửa sổ có màn gió dày che lấp.

Lydia cãi:

- Ông ấy thấy tôi đang đứng đấy, thưa ông.

Poirot nói tiếp:

- Bà mặc một chiếc áo dài đẹp có mũ trùm đầu... Có thể là ông Tressilian chỉ nhìn thấy chiếc áo treo bên rèm che nên có cảm giác là bà đang đứng đấy.

- Nhưng đúng là... tôi đang đứng ở đấy... - Lydia nói.

- Tại sao ông dám.... - Alfred lên tiếng.

Harry ngắt lời anh trai.

- Cứ để ông ấy nói, Alfred. Sẽ đến lượt anh. Làm thế nào mà anh Alfred lại có thể giết người cha yêu quý của mình trong khi anh ấy đang cùng với tôi ngồi trong phòng ăn lúc ấy?

Poirot nhìn người vừa nói với vẻ chiến thắng:

- Rất đơn giản. Một chứng cứ ngoại phạm có thể do kẻ đối địch đưa ra. Cả hai ông đều không ưa nhau. Mỗi người đều biết như thế. Về mặt công khai, ông đưa ra những lời châm chọc với anh trai và ông ấy cũng có những lời nặng nề với ông. Ông Alfred đã mệt mỏi với người cha có nhiều tật xấu nên gọi ông về. Hai ông đã cùng nhau lập kế hoạch. Alfred phải tỏ ra ghen tị với em trai. Ông

phải tỏ ra khinh thường người anh. Buổi tối xảy ra vụ án mạng, một trong hai ông ngồi lại phòng ăn nói rất to làm như cả hai đang có mặt ở đây. Người kia lên lầu và gây án...

Alfred nhảy lên một bước.

- Đồ quỷ sứ! - Anh hét lên - Đồ quỷ sứ vô nhân đạo...

Anh không thể nói được gì hơn nữa.

Sugden mở to mắt nhìn Poirot.

- Ông cho là như vậy ư?

- Tôi chỉ muốn nói với mọi người những cái có thể xảy ra! Nhưng sự việc đã diễn ra như thế nào? Để hiểu chúng, chúng ta phải đi từ bề ngoài tới thực tế... Chúng ta phải bắt đầu từ tư cách của ông Simeon Lee.

oOo

6

Cảnh sát trưởng thở dài rồi tuyên bố:

- Hoặc là tôi đã loạn óc... hoặc là mọi người đã điên cả rồi. Bà Lee, bà vừa kể một câu chuyện khá kỳ cục.

Hilda cãi lại:

- Tôi đã nói với ông rằng tôi nghe thấy tiếng vật lộn và tiếng kêu của ông già khi người ta cắt cổ ông... và, sau đó không nhìn thấy ai ra khỏi phòng!

- Và bà đã không nói gì từ đây đến nay? - Poirot hỏi.

Mặt hơi tái đi, Hilda nói với giọng quả quyết:

- Nếu nói thì các ông sẽ cho tôi là người giết bố chồng mình.

Poirot lắc đầu:

- Không. Không phải bà... mà là con trai của ông cụ.

Stephen Farr phản đối:

- Tôi xin thề trước Thượng Đế rằng tôi không đụng vào người ông già.

- Cũng không phải ông. Ông cụ có nhiều con trai.

Harry can thiệp:

- Quí thần ơi!

George nhìn thẳng phía trước, David đưa tay lên che mặt còn Alfred thì háp háp mắt.

Poirot nói:

- Buổi tối khi tôi tới đây... buổi tối xảy ra án mạng... tôi đã nhìn thấy một bóng ma... Bóng ma của cái chết! Khi nhìn thấy ông Harry Lee tôi rất ngạc

nhiên. Tôi có cảm giác là đã gặp ông ta ở đâu rồi. Tôi nhìn kỹ khuôn mặt và thấy Harry rất giống cha. Do đó tôi có cảm giác là đã nhìn thấy ông ta.

Hôm qua một người ngồi trước mặt tôi đầu ngả về đằng sau mà cười... tôi tưởng đây là Harry Lee. Tôi thấy một người khác cũng có những nét của người qua đời.

Không có gì đáng ngạc nhiên nếu ông Tressilian nói mình đã mở công cho không phải là hai mà là ba người giống nhau. Sự nhầm lẫn người nọ với người kia trong trường hợp này là không có gì đáng ngạc nhiên. Cùng tầm thước, cùng cử chỉ (nhất là cách đưa tay lên gãi má), cùng cách ngửa đầu ra phía sau mà cười, mũi cũng khoằm. Tuy nhiên nhận ra sự giống nhau đó không dễ dàng gì... vì một trong ba người có bộ ria.

Hơi nghiêng đầu trước cử tọa của mình anh nói tiếp:

- Người ta thường quên những người cảnh sát. Họ đều là những người đàn ông như những người khác và họ có vợ, con, mẹ và... cha. Nếu các vị còn nhớ thì ông Simeon Lee là người có nhiều tai tiếng. Chạy theo phụ nữ, ông cụ làm vợ rất đau khổ. Một đứa con ngoài giá thú có thể được người cha di truyền cho những đặc tính về thể chất và tinh thần của mình; anh ta được thừa kế tính kiêu ngạo, lòng ham trả thù và cả những cử chỉ của người cha nữa.

Quay sang người cảnh sát trưởng anh cao giọng:

- Cả cuộc đời anh, Sugden, anh đã nuôi một mối hận đối với cha anh. Đã từ lâu anh nghĩ đến việc giết ông già để trả thù những tội lỗi mà ông đã gây ra. Ông sống ở quận bên. Nhờ vào tiền của ông Simeon Lee, mẹ anh đã có thể kiếm được người chồng chịu nuôi con riêng của vợ. Anh vào ngành cảnh sát ở Midleshire một cách thuận lợi: một cảnh sát trưởng có thể giết người và thoát ra một cách dễ dàng.

Mặt của Sugden trắng bệch như tờ giấy.

- Ông điên rồi! - Anh ta kêu lên - Tôi ở ngoài lâu đài Gorston khi ông già Lee bị giết hại.

Poirot ngẩng đầu:

- Không. Anh đã giết ông già trước khi rời khỏi lâu đài trong cuộc viếng thăm đầu tiên của anh. Không một ai nhìn thấy anh ra về. Anh không gặp khó khăn gì trong việc này. Ông Simeon Lee đợi anh, đứng, nhưng không phải ông già gọi anh. Chính anh là người gọi điện thoại cho ông già nói mơ hồ là có một ý định ăn trộm. Anh hẹn mình sẽ tới lâu đài Gorston vào lúc tám giờ với lý do quyền tiền cho công tác từ thiện! Anh không gây ngạc nhiên nào cho ông già, ông cụ hoàn toàn không biết anh là con trai ông. Anh vào trong phòng và kể một chuyện ăn cắp kim cương do anh bịa ra. Ông già mở két sắt để chỉ cho anh ông vẫn còn giữ những viên kim cương ấy. Anh xin lỗi và cùng ông già trở về

ngồi bên lò sưởi rồi bất thần anh bịt miệng ông già để ông không kêu được và cắt họng ông. Một trò trẻ con đối với một người lực lưỡng như anh.

Sau khi lấy những viên kim cương, anh dàn cảnh. Anh chồng bàn, ghế, lọ sứ, đèn, cốc chén lên nhau và quàng một sợi giây mang theo vào đó. Anh cũng mang theo một cái chai đựng máu súc vật có pha thêm xi - trát xô - đi - um. Anh vấy máu khắp nơi và cả trên cổ nạn nhân. Anh cho lửa trong lò sưởi cháy to để giữ hơi ấm cho xác chết. Sau đó anh cho hai đầu sợi giây ra ngoài khe cửa sổ, cho nó chạy dọc tường xuống đất. Anh rời khỏi phòng và từ bên ngoài anh khóa cửa lại. Điểm này rất quan trọng, vì không ai vào phòng ông Simeon Lee được nữa.

Anh giấu những viên kim cương vào chiếc bể cạn thể hiện Biển Chết. Việc làm này nhằm dòn mọi nghi ngờ vào những người con chính thức của ông già Lee. Trước chín giờ anh tới chân tường, phía dưới cửa sổ và anh kéo hai đầu dây. Đồ đạc trong phòng đổ vỡ. Anh thu sợi dây và giấu vào trong người.

Nhưng một mảnh khóc khác của anh không thành công.

Poirot nhìn mọi người trong phòng:

- Các vị mô tả tiếng kêu của ông Simeon Lee trước khi chết mỗi người một khác. Ông Alfred đã ví đây như tiếng kêu của một người bị tử thương. Vợ ông và ông David đều nói đây là tiếng kêu của người bị hành hình. Ngược lại bà David Lee lại cho đây là tiếng kêu vô hồn... một cái gì đó không phải là của con người, một tiếng kêu của con thú. Ông Harry đi sát sự thật hơn khi nói đây là tiếng kêu của một con lợn bị chọc tiết.

Các vị có biết những quả bóng bằng cao su màu hồng để người ta vẽ những hình ngộ nghĩnh trên đó không? Người ta bán chúng trong các chợ phiên dưới cái tên là "lợn bị chọc tiết". Khi không khí được thổi đầy vào quả bóng thoát ra thì nó gây nên một tiếng rên rỉ kéo dài. Sugden, đây là mảnh khóc cuối cùng của anh. Anh đã đặt vào trong phòng ông già Lee một quả bóng như vậy, nút nó bằng một mẫu gỗ, buộc vào sợi dây nối vào dây ròng ra ngoài cửa sổ. Khi anh kéo sợi dây, quả bóng xì hơi từ từ. Cùng với tiếng đổ vỡ có tiếng lợn bị cắt tiết.

Các vị hãy đoán xem cô Pilar nhận được cái gì trên sàn nhà?

Người cảnh sát trưởng muốn làm biến mất mẫu cao su trước khi mọi người nhìn thấy nó. DÙ sao anh ta cũng lấy một cách khéo léo vật đó từ tay cô gái. Cái đó cũng đáng khả nghi. Tôi biết chuyện này qua miệng của bà Magdalene Lee. Dự phòng trước, Sugden đã cắt một mẫu cao su từ chiếc khăn kỳ cọ của ông Simeon Lee, và đưa nó cho tôi xem cùng với mẫu gỗ. Thoạt tiên tôi thấy những vật ấy chẳng có ý nghĩa gì cả. Nhưng tôi vẫn suy nghĩ vấn đề này. Khi cô Estravados nhặt mẫu bóng bay bị vỡ nói mình đã nhặt được một mẫu cao su màu hồng ở phòng ông ngoại thì sự thật hiện ra trước mắt tôi.

Đến đây thì mọi việc đã phù hợp với nhau. Cuộc vật lộn, giờ xảy ra cái chết, cửa bị khóa trái. Bây giờ thì tất cả đều hợp lý.

Nhưng từ sau lúc nói về mẩu cao su, Pilar Estravados trở thành kẻ thù của kẻ giết người. Hơn nữa, chính cô gái đã làm cho hắn hoảng hốt. Chẳng phải cô ấy đã nói về ông ngoại mình: "Chắc thời trẻ ông là người đẹp trai" rồi quay sang người cảnh sát cô nói thêm: "như ông đấy" đó sao? Từ đó hắn hướng mọi nghi ngờ về phía Pilar. Nhưng rất khó vụ cho cô gái giết ông ngoại mình. Lúc đứng ngoài phòng nhỏ, nghe thấy cô gái nói về mẩu cao su, hắn thấy thất vọng. Trong khi mọi người đang dùng bữa, hắn đặt đầu đạn đại bác lên phía trên cánh cửa phòng của cô Pilar. May thay, cô gái đã thoát chết....

Một bầu không khí nặng nề đè nặng lên đám cử tọa của Poirot.

Rồi bằng một giọng rất bình tĩnh, Sugden hỏi Poirot:

- Ông biết tôi là kẻ gây án từ lúc nào?

- Những hoài nghi của tôi tan biến khi tôi mua bộ ria giả về nhà gắn vào bức chân dung của ông Simeon Lee. Thế là tôi thấy ở đây bộ mặt của anh, giống từng nét một với mặt của ông già.

- Cầu cho linh hồn của ông ta xuống địa ngục! - Sugden kêu lên - Tôi không hối hận gì về những hành động của mình!